

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE (prvního senátu)

25. září 2012 *

„Veřejná služba — Úředníci — Psychické obtěžování — Žádost o pomoc — Právo poskytovat informace — Nové přidělení — Služební zájem“

Ve věci F-41/10,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 270 SFEU, který je použitelný na smlouvu o ESAE na základě jejího článku 106a,

Moises Bermejo Garde, úředník Evropského hospodářského a sociálního výboru, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupený L. Levi, advokátkou,

žalobce,

proti

Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru (EHSV), zastoupenému M. Echevarría Viñuela, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s B. Wägenbaurem, advokátem,

žalovanému,

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (první senát),

ve složení H. Kreppel (zpravodaj), předseda, E. Perillo a R. Barents, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 31. ledna 2012,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou došlou kanceláři Soudu dne 7. června 2010 se M.B. Garde domáhá, aby Soud zrušil rozhodnutí, kterými předseda Evropského hospodářského a sociálního výboru (EHSV) zaprvé zamítl žádost o pomoc podanou z důvodu utrpěného psychického obtěžování a odmítl předložit věc Evropskému úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) a zadruhé jej odvolal z původní pozice a nařídil jeho nové přidělení, a také aby uložil EHSV zaplatit mu náhradu škody.

* Jednací jazyk: francouzština.

Právní rámec

- 2 Článek 1 Listiny základních práv Evropské unie, nadepsaný „Lidská důstojnost“, stanoví:
„Lidská důstojnost je nedotknutelná. Musí být respektována a chráněna.“
- 3 Článek 41 odst. 1 a 2 Listiny, nadepsaný „Právo na řádnou správu“, stanoví:
„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě.
2. Toto právo zahrnuje především:
a) právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout;
b) právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství;
c) povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí.“
- 4 Článek 31 Listiny, nadepsaný „Slušné a spravedlivé pracovní podmínky“, v odstavci 1 stanoví, že „[k]aždý pracovník má právo na pracovní podmínky respektující jeho zdraví, bezpečnost a důstojnost“.
- 5 Článek 12a služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) stanoví:
„1. Úředník se zdrží veškerých projevů psychického nebo sexuálního obtěžování.
2. Úředník, který se stal obětí psychického nebo sexuálního obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu. Úředník, který předložil důkazy o psychickém nebo sexuálním obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu, pokud jednal v dobré víře.
3. ‚Psychickým obtěžováním‘ se rozumí každé nepřístojné chování, které trvá po delší dobu, je opakované nebo systematické a zahrnuje mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta učiněná úmyslně, které mohou těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka.
4. ‚Sexuálním obtěžováním‘ se rozumí chování sexuální povahy, které osoba, již je určeno, považuje za nežádoucí a jehož účelem nebo následkem je uvedené osobě ublížit nebo vytvořit atmosféru zastrašování a prostředí, které je vůči uvedené osobě nepřátelské, útočné nebo rušivé. Sexuální obtěžování se považuje za diskriminaci založenou na pohlaví.“
- 6 Článek 22a služebního řádu stanoví:
„1. Každý úředník, který se při plnění nebo v souvislosti s plněním služebních povinností setká se skutečnostmi vyvolávajícími domněnku existence případné protiprávní činnosti poškozující zájmy Unie, včetně podvodu nebo korupce, nebo chování souvisejícím s plněním služebních povinností, které může představovat závažné porušení služebních povinností úředníků Unie, neprodleně informuje svého přímého nadřízeného nebo generálního ředitele, nebo považuje-li to za důležité, generálního tajemníka nebo osoby v obdobném postavení nebo přímo [OLAF].

Informace uvedené v prvním pododstavci se předkládají písemně.

Tento odstavec se vztahuje také na případ závažného porušení obdobné povinnosti členem orgánu nebo jinou osobou, která je ve služebním poměru u orgánu nebo pro uvedený orgán vykonává práci.

2. Každý úředník, který obdrží informace uvedené v odstavci 1, předá neprodleně OLAFu veškerý důkazní materiál, který má k dispozici, kterým lze doložit porušování předpisů zmíněné v odstavci 1.

3. Úředník nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu v důsledku poskytnutí informací uvedených v odstavcích 1 a 2, za předpokladu, že jednal přiměřeně a v dobré víře.

4. Odstavce 1 až 3 se nevztahují na dokumenty, listiny, zprávy, poznámky nebo informace v jakékoli formě, které jsou v průběhu dosud nerozhodnutého nebo ukončeného soudního řízení pro účely tohoto řízení uchovávány, vytvářeny nebo poskytovány úředníkovi.“

7 Článek 22b odst. 1 služebního řádu zní:

„1. Úředník, který dále poskytne informace podle článku 22a předsedovi [Evropské k]omise, předsedovi Účetního dvora [Evropské unie], předsedovi Rady [Evropské unie], předsedovi Evropského parlamentu nebo [E]vropskému veřejnému ochránci práv, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany služebního orgánu, pokud jsou splněny obě následující podmínky:

- a) úředník čestně a v dobré víře považuje poskytnuté informace a případná obvinění v nich obsažená za pravdivá a
- b) úředník již dříve poskytl stejné informace OLAFu nebo svému služebnímu orgánu, a umožnil OLAFu nebo uvedenému orgánu, aby s ohledem na složitost případu stanovil lhůtu k přijetí vhodných opatření. Úředník bude do 60 dnů o uvedené lhůtě řádně informován.“

8 Článek 60 odst. 6 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1) (dále jen „finanční nařízení“), mimo jiné stanoví, že „[v] případě jakékoli protiprávní činnosti, podvodu nebo korupce, které by mohly poškodit zájmy Společenství“, každý zaměstnanec pověřený finančním řízením a kontrolou operací „uvědomí orgány a subjekty určené platnými právními předpisy“.

9 Článek 72 nařízení Komise č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k finančnímu nařízení (Úř. věst. L 357, s. 1) zní:

„Orgány a subjekty uvedenými v čl. 60 odst. 6 [...] finančního nařízení se rozumějí subjekty označené [služebním řádem] a rozhodnutími orgánů Společenství týkajícími se požadavků a podmínek vnitřních šetření ve vztahu k předcházení podvodům, korupci a jiným protiprávním činnostem poškozujícím zájmy Společenství.“

10 Článek 72 odst. 1 jednacího řádu EHSV stanoví:

„Pravomoci, které [služební řád] propůjčuje orgánu oprávněnému ke jmenování, vykonává:

- předsednictvo, pokud jde o generálního tajemníka;
- předsednictvo na návrh generálního tajemníka s ohledem na čl. 13, 29, 30, 31, 32, 40, 41, 49, 50, 51, 78 a čl. 90 odst. 1 [služebního řádu], pokud jde o úředníky platových tříd AD 16, AD 15 a AD 14; předseda na návrh generálního tajemníka s ohledem na ostatní ustanovení [s]lužebního řádu včetně čl. 90 odst. 2;
- předseda na návrh generálního tajemníka, pokud jde o úředníky platových tříd AD 13, AD 12 a AD 11;

— generální tajemník, pokud jde o úředníky platových tříd AD s jinou služební hodností a pro platovou třídu [asistentů (AST)].“

- 11 Dne 11. října 1999 přijal EHSV rozhodnutí č. 363/99 A o požadavcích a podmínkách vnitřních šetření ve vztahu k předcházení podvodům, korupci a jiným protiprávním činnostem poškozujícím zájmy Společenství.
- 12 Článek 2 rozhodnutí č. 363/99 A, nadepsaný „Oznamovací povinnost“, stanoví:

„Každý úředník nebo zaměstnanec [EHVS], který se dozví o skutečnostech vyvolávajících domněnku existence podvodu nebo korupce nebo jakékoli jiné protiprávní činnosti poškozující zájmy Společenství, nebo o závažných skutečnostech souvisejících s výkonem zaměstnání, které mohou představovat porušení služebních povinností úředníků a ostatních zaměstnanců Společenství a v jejichž případě může být vedeno disciplinární a případně trestní stíhání, anebo o porušení obdobných povinností členem, vedoucím pracovníkem nebo pracovníkem, na kterého se nevztahuje služební řád, o tom uvědomí bezodkladně svého vedoucího útvaru nebo generálního ředitele, a považuje-li to za účelné, generálního tajemníka nebo přímo [OLAF].“

Generální tajemník a vedoucí útvaru (nebo vedoucí pracovníci) [EHVS] uvědomí bezodkladně [OLAF] o veškerých skutečnostech, s nimiž se setkali a které vyvolávají domněnku existence porušování předpisů zmíněných v prvním pododstavci.

V důsledku předání informací podle prvního a druhého pododstavce nesmí být s řediteli, úředníky a ostatními zaměstnanci [EHVS] v žádném případě zacházeno nerovně či diskriminačně.

Členové, kteří se dozví o skutečnostech uvedených v prvním pododstavci, o nich uvědomí předsedu [EHVS], a považují-li to za účelné, přímo [OLAF].“

Popis skutkového stavu

- 13 Žalobce, který je úředníkem od roku 1990, nastoupil k EHSV dne 1. června 1991 a byl jako právní poradce přidělen k ředitelství pro administrativu, personál a finance.
- 14 Od 1. června 1997 byl žalobce jmenován vedoucím „právního oddělení“ (dále jen „právní oddělení“) ředitelství pro administrativu, personál a finance.
- 15 Dne 1. dubna 2007 byl žalobce povýšen do platové třídy AD 13.
- 16 Dne 1. října 2008 nastoupil do funkce nový generální tajemník EHVS pan W. (dále jen „generální tajemník“).
- 17 Následujícího dne zanesl generální tajemník služební hlášení, kterým personálu sdělil, že bude dočasně zaujímat dosud volné pracovní místo ředitele Ředitelství pro lidské a finanční zdroje.
- 18 Je nesporné, že krátce po jmenování pana W. do funkce generálního tajemníka se vztahy mezi ním a žalobcem zhoršily, když posledně jmenovaný generálnímu tajemníkovi mimo jiné vytýkal, že na právní oddělení vyvíjí „neoprávněný“ tlak.
- 19 Dne 7. prosince 2009 předložil žalobce EHVS oznámení adresované předsedovi EHSV (dále jen „předseda“) a také předsedům tří skupin sociálních partnerů tvořících EHSV, jakožto členům předsednictva EHSV. V tomto oznámení, k němuž byly připojeny přílohy a dokumentace, žalobce s výslovným odkazem na čl. 22a odst. 1 služebního řádu informoval předsednictvo EHVS (dále jen

„předsednictvo“) o závažném a četném porušování předpisů, jehož se měl dopustit při výkonu svých funkcí generální tajemník a v menší míře vedoucí oddělení „náboru pracovníků, služebního postupu, odborné přípravy“ Ředitelství pro lidské a finanční zdroje. Žalobce poukazoval konkrétně na:

- vyvíjení tlaku na právní oddělení;
- neuložení disciplinárního opatření úředníkovi, který se dopustil deliktního jednání, a nepředložení věci OLAF;
- protiprávní obsazování pracovních míst ředitelů v EHSV.

20 V tomtéž oznámení žádal žalobce předsednictvo, aby zejména:

- „zahájilo administrativní šetření za účelem zjištění skutkových okolností a porušování předpisů, k němuž došlo“;
- „sdělilo“ mu „lhůtu uvedenou v čl. 22b [odst.] 1 [písm.] b) služebního řádu“;
- „přijalo opatření k obnovení řádného fungování [generálního sekretariátu]“;
- „poskytlo záruku nezávislosti [p]rávního oddělení za podmínek stanovených v judikatuře Soudního [d]vora [Evropské unie]“;
- „vyvodilo osobní odpovědnost v návaznosti na nezbytné posouzení věci ze strany OLAF“.

21 Žalobce dále v oznámení ze dne 7. prosince 2009 žádal na základě článku 24 služebního řádu předsednictvo o poskytnutí pomoci, a to o „přijetí nezbytných opatření, aby ustalo [jeho] psychické obtěžování ze strany generálního tajemníka“.

22 E-maily z téhož dne informoval žalobce ostatní členy předsednictva o tom, že pro každého z nich uložil obálku obsahující kopii oznámení ze dne 7. prosince 2009 v prostorách jednotlivých skupin. Podle tvrzení žalobce nebyly tyto obálky nikdy doručeny adresátům, protože předseda a tři předsedové skupin zabránili jejich doručení.

23 Dne 10. prosince 2009 dal předseda svému vedoucímu kanceláře pokyn, aby provedl „předběžné šetření“ informací uvedených žalobcem v oznámení ze dne 7. prosince 2009.

24 Vedoucí kanceláře předsedy při provádění tohoto pokynu vyslechl osoby, kterých se oznámení ze dne 7. prosince 2009 týkalo. Žalobce byl konkrétně vyslechnut dvakrát, a to 15. prosince 2009 a 14. ledna 2010.

25 Na konci ledna 2010 vypracoval vedoucí kanceláře předsedy zprávu o tvrzení o psychickém obtěžování a o porušování předpisů uvnitř EHSV uvedených žalobcem v oznámení ze dne 7. prosince 2009. V této zprávě dospěl vedoucí kanceláře předsedy k závěru, že tato tvrzení nejsou podložená. Konkrétně uvedl, že mezi právním oddělením a generálním sekretariátem sice panuje „napětí“, avšak tyto „těžkosti jsou zřejmě [...] hlavně důsledkem nestejněho vnímání úlohy [právního oddělení]“ a že „[j]ednotlivé události označované jako psychické obtěžování [jsou] pouze projevem tohoto nestejněho vnímání, v tomto případě ještě umocněného zásadními kulturními rozdíly v právní oblasti a charakterovými vlastnostmi zúčastněných“.

26 V průběhu pohovoru, který se uskutečnil dne 22. února 2010, vyzval předseda žalobce, aby své žádosti uvedené v oznámení ze dne 7. prosince 2009 vzal zpět.

- 27 Žalobce tuto výzvu dopisem ze dne 26. února 2010 odmítl s tím, že „poté, co podle svého nejlepšího svědomí dospěl k závěru, že dochází k protiprávním jednáním [...], si nemůže nyní protiřečit a nemít přitom pocit, že porušuje článek 21 [s]lužebního řádu“. Žalobce mimo jiné trval „na tom, že jeho postup je čistě profesní a nejde o osobní zájem nebo konflikt.“
- 28 Předseda rozhodnutím č. 088/10 A ze dne 3. března 2010 (dále jen „rozhodnutí ze dne 3. března 2010“) „na základě zmocnění, které mu [bylo] uděleno dne 16. února 2010 [p]ředsednictvem“, zamítl veškeré požadavky uvedené v oznámení ze dne 7. prosince 2009 s tím, že „uvedené skutečnosti nemohou být kvalifikovány ani jako trestný čin ani jako porušení ustanovení služebního řádu v disciplinární oblasti“.
- 29 V tomtéž rozhodnutí, ve kterém bylo uvedeno, že „[byl] učiněn pokus o smírné řešení, ale že [...] [žalobce] navrhované řešení nepřijal“, předseda uvedl, že „nařčení z pronásledování při práci ze strany generálního tajemníka či jakéhokoli jiného úředníka není opodstatněné, neboť několik málo důkazů, které jsou v této věci k dispozici, je v rozporu s tvrzeními stěžovatele“, a že „obviňování z překračování pravomocí a zneužívání pravomocí předsednictva [...] generálním tajemníkem není doloženo“.
- 30 Předseda v tomto rozhodnutí dále uvedl, že „[g]enerální tajemník svěří [žalobci] úkol odpovídající jeho kvalifikaci a jeho platové třídě a že mu bude zachován příspěvek vedoucího oddělení s tím, že v blízké budoucnosti nastoupí na pozici takovéto povahy, není-li momentálně žádná k dispozici, ale v jiném než v právním oddělení“.
- 31 Závěrem předseda dodal, že „[g]enerální tajemník stanoví další administrativní opatření, jimiž bude možné podpořit řádný průběh administrativní činnosti a jež budou vhodná k překonání nepochopení a sporů v generálním sekretariátu, za současného dodržení zásady řádné správy a zásady, podle které jednotlivé složky vykonávají pravomoci a povinnosti, které jim náleží“.
- 32 Rozhodnutí ze dne 3. března 2010 bylo žalobci oznámeno v den, kdy bylo přijato, v původním jazykovém znění, tj. v italštině, a poté 10. března 2010 ve španělském a francouzském znění.
- 33 Dne 24. března 2010 přijal předseda „dodatek“ k rozhodnutí ze dne 3. března 2010, ve kterém bylo uvedeno, že „[prováděcí] opatření k rozhodnutí [ze dne 3. března 2010], která budou přijata [g]enerálním tajemníkem, budou vykonána pod dohledem [p]ředsedy“ (dále jen „dodatek ze dne 24. března 2010“).
- 34 „Po projednání s [g]enerálním tajemníkem a s jeho souhlasem“ byl žalobce rozhodnutím předsedy č. 133/10 A přijatým též dne 24. března 2010 odvolán „ve služebním zájmu“ a „s okamžitou účinností“ z pozice vedoucího právního oddělení s tím, že „bude nově přidělen jakožto vedoucí oddělení, se zachováním pracovního zařazení, k jinému útvaru EHSV, a to od [6.] dubna 2010“ (dále jen „rozhodnutí o odvolání z původní pozice“).
- 35 „Po projednání s [g]enerálním tajemníkem a s jeho souhlasem“ byl žalobce rozhodnutím předsedy č. 184/10 A ze dne 13. dubna 2010 přidělen „z funkčních důvodů“ na ředitelství logistiky „jako [v]edoucí oddělení, se zachováním pracovního zařazení [...], aby obstarával zejména právní záležitosti týkající se smluv a nabídkových řízení“. Účinnost tohoto rozhodnutí byla stanovena na 6. dubna 2010 (dále jen „rozhodnutí o novém přidělení“).
- 36 Přípisem ze dne 3. června 2010 podal žalobce v souladu s čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti:
- rozhodnutí ze dne 3. března 2010;
 - dodatku ze dne 24. března 2010;
 - rozhodnutí o odvolání z původní pozice;

— rozhodnutí o novém přidělení.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 37 Žalobce podal v souladu s čl. 91 odst. 4 služebního řádu, aniž čekal, než bude rozhodnuto o stížnosti, projednávanou žalobu, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí, kterých se týkala jeho stížnost. Téhož dne podal Soudu také návrh na předběžné opatření, jímž se domáhal odkladu výkonu týchž rozhodnutí.
- 38 Dopisy kanceláře ze dne 11. června 2010 byli účastníci řízení uvědomeni v souladu s čl. 91 odst. 4 služebního řádu o přerušení hlavního řízení.
- 39 Usnesením ze dne 14. července 2010 předseda Soudu návrh na předběžné opatření zamítl.
- 40 V návaznosti na rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, které bylo přijato dne 1. října 2010 a žalobci doručeno dne 15. října 2010, byli účastníci řízení uvědomeni v souladu s čl. 91 odst. 4 služebního řádu o pokračování v hlavním řízení před Soudem.
- 41 Žalobce navrhuje, aby Soud:
- zrušil rozhodnutí ze dne 3. března 2010, dodatek ze dne 24. března 2010, rozhodnutí o odvolání z původní pozice a rozhodnutí o novém přidělení;
 - uložil EHSV, aby mu zaplatil částku 17 500 eur jako náhradu škody;
 - uložil EHSV náhradu nákladů řízení.
- 42 EHSV navrhuje, aby Soud:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření.

Právní otázky

1. K návrhovým žádáním znějícím na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 a dodatku ze dne 24. března 2010

- 43 Na úvod je třeba určit dosah rozhodnutí ze dne 3. března 2010 a dodatku ze dne 24. března 2010, avšak předtím je nezbytné upřesnit obsah oznámení ze dne 7. prosince 2009.
- 44 V oznámení ze dne 7. prosince 2009 předložil žalobce administrativě skutečnosti, které lze zařadit do dvou různých kategorií.
- 45 Dotyčný na prvním místě poukázal na skutečnosti, které se jej přímo týkaly. Konkrétně obvinil generálního tajemníka z psychického obtěžování, k němuž převážně docházelo formou „neoprávněného“ tlaku vyvíjeného na právní oddělení. Administrativu požádal, aby mu poskytla na základě čl. 24 prvního pododstavce služebního řádu pomoc, která měla spočívat především ve vynětí právního oddělení z přímé odpovědnosti generálního tajemníka (dále jen „žádost o pomoc“).

46 Na druhém místě dotýčný v oznámení ze dne 7. prosince 2009 poukázal rovněž na skutečnosti, které se jej sice přímo netýkaly, ale mohly dle jeho názoru poškozovat zájmy EHSV. Konkrétně bylo poukázáno na to, že generální tajemník odmítl uložit disciplinární opatření úředníkovi, jenž se dopustil deliktního jednání, dále na porušování předpisů při obsazování pracovních míst ředitelů na ředitelství A konzultačních služeb a na Ředitelství pro lidské a finanční zdroje, nebo také na to, že si generální tajemník přisvojil pravomoci předsednictva při jmenování ostatních úředníků EHSV. Žalobce požádal, aby byly tyto informace v souladu s čl. 22a odst. 2 služebního řádu okamžitě sděleny OLAF (dále jen „žádost o předložení věci OLAF“).

47 Po takovémto vymezení obsahu oznámení ze dne 7. prosince 2009 je třeba konstatovat, že rozhodnutím ze dne 3. března 2010 předseda zamítl jak žádost o pomoc, tak i žádost o předložení věci OLAF a mimoto také žalobci sdělil, že bude v budoucnu nově přidělen, a to v souladu s pravidly stanovenými generálním tajemníkem. V dodatku ze dne 24. března 2010 následně dodal, že pravidla nového přidělení budou provedena pod jeho dohledem.

48 Za těchto okolností je třeba rozhodnout postupně:

- o návrhovém žádání znějícím na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž se uvádí, že žalobce bude nově přidělen, a o návrhovém žádání znějícím na zrušení dodatku ze dne 24. března 2010;
- o návrhovém žádání znějícím na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o předložení věci OLAF;
- o návrhovém žádání znějícím na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc.

K návrhovému žádání znějícímu na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž se uvádí, že žalobce bude nově přidělen, a k návrhovému žádání znějícímu na zrušení dodatku ze dne 24. března 2010

49 Jak vyplývá z ustálené judikatury, do právního postavení nepříznivě zasahují pouze takové akty a opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být přímo a bezprostředně dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (viz rozsudek Soudu ze dne 14. září 2010, Da Silva Pinto Branco v. Soudní dvůr, F-52/09, bod 32), přičemž takovéto akty či opatření musejí být přijaty příslušným orgánem a obsahovat konečné stanovisko administrativy (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. května 2006, Lavagnoli v. Komise, T-95/04, bod 35). Pouhý projev záměru příslušného orgánu, že v budoucnu přijme konkrétní rozhodnutí, nemůže dotýcnému úředníkovi či úředníkům zakládat odpovídající práva ani povinnosti (rozsudek Tribunálu ze dne 16. března 1993, Blackman v. Parlament, T-33/89 a T-74/89, bod 27).

50 Tím, že v projednávané věci předseda žalobci v rozhodnutí ze dne 3. března 2010 sdělil, že mu bude svěřen „úkol odpovídající jeho kvalifikaci a jeho platové třídě [...] v jiném než v právním oddělení“, pouze vyjádřil záměr administrativy jej v budoucnu nově přidělit a tento pouhý projev záměru nezaložil žalobci práva ani povinnosti. Totéž platí o dodatku ze dne 24. března 2010, ve kterém předseda pouze uvedl, že: „[prováděcí] opatření [k rozhodnutí ze dne 3. března 2010], která budou přijata [g]enerálním tajemníkem, budou vykonána pod dohledem [p]ředsedy“.

51 Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že je nesporné, že k novému přidělení žalobce skutečně došlo až na základě rozhodnutí o jeho odvolání z původní pozice a o jeho novém přidělení, je třeba výše uvedené návrhové žádání odmítnout pro nepřípustnost.

K návrhovému žádání znějícímu na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o předložení věci OLAF

- 52 Žalobce se domáhá, aby Soud zrušil rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o předložení věci OLAF, a na podporu tohoto návrhového žádání předkládá soubor žalobních důvodů vycházejících z porušení čl. 22a odst. 2 služebního řádu, čl. 2 druhého pododstavce rozhodnutí č. 363/99 A, čl. 60 odst. 6 finančního nařízení, článku 72 nařízení č. 2342/2002, jakož i článku 11 rozhodnutí 005/03 A o vnitřních pravidlech k provádění souhrnného rozpočtu Evropské unie.
- 53 Je třeba posoudit přípustnost výše uvedeného návrhového žádání.
- 54 V tomto ohledu je třeba na prvním místě připomenout, že služební řád, ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 ze dne 22. března 2004, zakotvuje právo úředníka upozornit své nadřízené nebo vnější strukturu v případě závažného porušování předpisů, jehož je svědkem ve svém orgánu, aby bylo takové porušování předpisů vyšetřeno a v případě, že opravdu nastalo, potrestáno. Článek 22a odst. 1 první pododstavec služebního řádu proto výslovně stanoví, že „[k]aždý úředník, který se při plnění nebo v souvislosti s plněním služebních povinností setká se skutečnostmi vyvolávajícími domněnku existence případné protiprávní činnosti poškozující zájmy Unie, včetně podvodu nebo korupce, nebo chování souvisejícím s plněním služebních povinností, které může představovat závažné porušení služebních povinností úředníků Unie, neprodleně informuje svého přímého nadřízeného nebo generálního ředitele, nebo považuje-li to za důležité, generálního tajemníka nebo osoby v obdobném postavení nebo přímo [OLAF]“.
- 55 V konkrétním případě zaměstnanců EHSV je právo úředníků nebo ostatních zaměstnanců upozornit své přímé nadřízené nebo přímo OLAF uvedeno také ve zvláštním ustanovení, a to v čl. 2 první pododstavci rozhodnutí č. 363/99 A, který stanoví, že: „[k]aždý úředník nebo zaměstnanec [EHVS], který se dozví o skutečnostech vyvolávajících domněnku existence podvodu nebo korupce nebo jakékoli jiné protiprávní činnosti poškozující zájmy Společenství, nebo o závažných skutečnostech souvisejících s výkonem zaměstnání, které mohou představovat porušení služebních povinností úředníků a ostatních zaměstnanců Společenství a v jejichž případě může být vedeno disciplinární a případně trestní stíhání, anebo o porušení obdobných povinností členem, vedoucím pracovníkem nebo pracovníkem, na kterého se nevztahuje služební řád, o tom uvědomí bezodkladně svého vedoucího útvaru nebo generálního ředitele, a považuje-li to za účelné, generálního tajemníka nebo přímo [OLAF]“.
- 56 Na druhém místě je třeba poukázat na to, že využije-li úředník možnosti, kterou mu přiznává čl. 22a odst. 1 první pododstavec služebního řádu, upozornit své nadřízené nebo vnější strukturu, čl. 22a odst. 2 služebního řádu ukládá povinnost osobě, která informace obdržela, „před[at] neprodleně OLAFu veškerý důkazní materiál, který má k dispozici, kterým lze doložit porušování předpisů zmíněné v odstavci 1 [článku 22a služebního řádu]“.
- 57 Tato povinnost předat OLAF informace, které byly poskytnuty úředníkem, jenž na věc upozornil, je také připomenuta, pokud jde o EHSV, v čl. 2 druhém pododstavci rozhodnutí č. 363/99 A, který stanoví, že „[g]enerální tajemník a vedoucí oddělení (nebo vedoucí pracovníci) [EHVS] sdělí bezodkladně [OLAF] veškeré skutečnosti, které mají k dispozici, jimiž lze doložit porušování předpisů zmíněné v první pododstavci [tohoto článku]“.
- 58 Konečně z ustanovení čl. 60 odst. 6 finančního nařízení ve spojení s článkem 72 nařízení č. 2342/2002 vyplývá, že každý zaměstnanec orgánu pověřený „finančním řízením a kontrolou operací“ je povinen informovat OLAF „[v] případě jakékoli protiprávní činnosti, podvodu nebo korupce, které by mohly poškodit zájmy Společenství“.

- 59 Soud musí rozhodnout o tom, zda a v jaké míře je rozhodnutí, kterým nadřízený, jenž obdržel od úředníka takové informace, jaké jsou uvedeny v čl. 22a odst. 1 prvním pododstavci služebního řádu, shledá, že je nemusí sdělovat OLAF, aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení tohoto úředníka.
- 60 V konkrétním případě, kdy se informace pocházející od úředníka, který důrazně upozornil své nadřízené, týkají skutečností, které sice poškozují zájmy Unie nebo představují závažné porušení služebních povinností jednoho či více úředníků, ale netýkají se přímo jeho samotného, je třeba na tuto otázku odpovědět záporně.
- 61 Je totiž třeba připomenout, že úředník, který podle čl. 22a služebního řádu zamýšlí poukázat na případnou protiprávní činnost nebo na závažné porušení služebních povinností úředníka, může důkazy, kterými podle něj lze doložit takové porušování předpisů, předat přímo OLAF. V případě, že osoba, kterou úředník informoval, odmítne věc předložit OLAF, tak zůstává úředníkovi stále možnost obrátit se na OLAF přímo.
- 62 Podle ustálené judikatury dále platí, že úředník není oprávněn jednat v zájmu zákona nebo orgánů a na podporu žaloby může uplatňovat pouze žalobní důvody, které se ho osobně týkají (usnesení Tribunálu ze dne 7. července 1998 *Moncada v. Komise*, T-178/97, bod 39). Souhlasit s tím, že úředník, který důrazně upozornil svého nadřízeného na porušování předpisů, které se jej přímo netýkalo, může napadnout rozhodnutí nadřízeného, kterým odmítá sdělit tyto informace OLAF, by znamenalo připustit, že je tento úředník oprávněn jednat v zájmu zákona. Tento závěr se však nedotýká možnosti úředníka napadnout rozhodnutí, o kterém se domnívá, že poškozují jeho zájmy v důsledku informací, které poskytl svým nadřízeným.
- 63 Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci se skutečnosti, na něž žalobce poukazoval v žádosti o předložení věci OLAF, netýkaly přímo jeho, protože napadal konkrétně to, že generální tajemník odmítl vydat disciplinární opatření vůči jednomu úředníkovi EHSV, dále protiprávní obsazování pracovních míst ředitelů v EHSV nebo přisvojování si pravomocí předsednictva generálním tajemníkem při jmenování jiných úředníků EHSV.
- 64 Z toho vyplývá, že rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o předložení věci OLAF, není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení žalobce, a že tedy návrhové žádání znějící na zrušení tohoto rozhodnutí musí být pro nepřipustnost odmítnuto.

K návrhovému žádání znějícímu na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc

- 65 Na podporu výše uvedeného návrhového žádání uplatňuje žalobce několik výtek, které mohou být v podstatě seskupeny do tří žalobních důvodů, které vycházejí
- z nedostatku pravomoci předsedy k přijetí rozhodnutí ze dne 3. března 2010, z porušení postupu a nedodržení článku 41 Listiny;
 - z porušení článku 86 služebního řádu, přílohy IX služebního řádu, rozhodnutí předsedy EHSV č. 635/05 A o všeobecných prováděcích ustanoveních vztahujících se k disciplinárním řízením a administrativním šetřením (dále jen „VPU k příloze IX služebního řádu“) a zásady dodržování práva na obhajobu;
 - z porušení článku 24 služebního řádu a povinnosti poskytnout pomoc, z porušení Listiny a ze zjevně nesprávného posouzení.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku pravomoci předsedy k přijetí rozhodnutí ze dne 3. března 2010, z porušení postupu a nedodržení článku 41 Listiny

– Argumenty účastníků řízení

- 66 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí ze dne 3. března 2010, v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc, mělo být přijato předsednictvem, a nikoli předsedou, jak tomu bylo.
- 67 Žalobce dodává, že se EHSV dopustil několika procesních pochybení, zejména tím, že porušil zásadu řádné správy zakotvenou v článku 41 Listiny, jakož i organizační pravidla předsednictva přijatá dne 23. října 2007. Kromě předsedy a předsedů skupiny totiž podle žalobce členové předsednictva neměli k žádosti o pomoc nikdy přístup. Stejně tak podle něj členové předsednictva neměli přístup ani k obsahu návrhu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc. Žalobce konečně uvádí, že se zápisy z jednání předsednictva nezmiňují ani o přijatém konečném rozhodnutí ani o prohlášeních členů předsednictva.
- 68 EHSV navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut.

– Závěry Soudu

- 69 Článek 72 odst. 1 třetí odrážka jednacího řádu EHSV stanoví, že pravomoci, které služební řád propůjčuje orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“), vykonává předseda na návrh generálního tajemníka, pokud jde o úředníky platové třídy AD 13, AD 12 a AD 11.
- 70 V projednávané věci je nesporné, že v den přijetí rozhodnutí ze dne 3. března 2010, pokud jde o tu jeho část, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc, byl žalobce úředníkem platové třídy AD 13. Toto rozhodnutí tedy bylo přijato předsedou v souladu s ustanoveními čl. 72 odst. 1 třetí odrážky jednacího řádu EHSV. Z toho vyplývá, že žalobce nemůže důvodně tvrdit, že výše zmíněné rozhodnutí mělo být přijato předsednictvem, a nikoli předsedou.
- 71 Jelikož bylo rozhodování o žádosti o pomoc – jak již bylo uvedeno výše – v pravomoci předsedy, a nikoli předsednictva, musí být výtku vycházející z procesních vad rozhodnutí ze dne 3. března 2010 spočívajících zejména v tom, že se členové předsednictva nepodíleli na zpracování žádosti o pomoc, zamítnuta jako irelevantní.
- 72 Z toho vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 86 služebního řádu, přílohy IX služebního řádu, VPU k příloze IX služebního řádu a zásady dodržování práva na obhajobu

– Argumenty účastníků řízení

- 73 Žalobce tvrdí, že v žádosti o pomoc podal přinejmenším počáteční důkaz o tom, že docházelo k psychickému obtěžování, jehož byl obětí, a to konkrétně k pokusům generálního tajemníka o narušování nezávislosti právního oddělení. Podle žalobce však předseda místo toho, aby zahájil, tak jak měl, administrativní šetření ve smyslu čl. 86 odst. 2 služebního řádu, článků 1 a 2 přílohy IX služebního řádu a článku 2 VPU k příloze IX služebního řádu, toliko pověřil svého vedoucího kanceláře provedením pouhého předběžného šetření, jehož výsledky mu ostatně nebyly před přijetím rozhodnutí ze dne 3. března 2010 sděleny.
- 74 EHSV v žalobní odpovědi navrhuje, aby byl tento žalobní důvod zamítnut.

– Závěry Soudu

- 75 Je třeba připomenout, že podle článku 24 služebního řádu jsou unijní orgány povinny chránit své pracovníky před obtěžováním či ponižujícím zacházením ze strany nadřízených. Z ustálené judikatury dále vyplývá, že v rámci povinnosti poskytovat pomoc je administrativa v případě události neslučitelné s řádným a nerušeným výkonem služby povinna s veškerou nutnou energií zasáhnout a s rychlostí a péčí vyžadovanými okolnostmi daného případu reagovat, aby prokázala skutečnosti a vyvodila z nich se znalostí věci příslušné důsledky. Za tímto účelem stačí, aby úředník, který se domáhá ochrany od svého orgánu, podal alespoň počáteční důkaz, že došlo k útokům, o nichž tvrdí, že proti němu směřují. Jsou-li takové skutečnosti dány, je na dotčeném orgánu, aby přijal vhodná opatření, zejména aby ve spolupráci s původcem stížnosti vedl šetření s cílem potvrdit skutečnosti, které vedly k podání stížnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. ledna 1989, Koutchoumoff v. Komise, 224/87, body 15 a 16; rozsudky Tribunálu ze dne 21. dubna 1993, Tallarico v. Parlament, T-5/92, bod 31, a ze dne 5. prosince 2000, Campogrande v. Komise, T-136/98, bod 42).
- 76 V projednávané věci z písemností ve spise vyplývá, že po podání žádosti o pomoc dal předseda svému vedoucímu kanceláře o tři dny později, tj. 10. prosince 2009, pokyn, aby provedl „předběžné šetření“ tvrzení o psychickém obtěžování a porušování předpisů vytýkaných generálnímu tajemníkovi. Vedoucí kanceláře poté, co vyslechl žalobce ve dnech 15. prosince 2009 a 14. ledna 2010 a osoby obviněné v žádosti o pomoc, vypracoval zevrubnou zprávu, ve které posoudil a projednal opodstatněnost jednotlivých obvinění vznesených žalobcem vůči generálnímu tajemníkovi. Za těchto podmínek EHSV splnil povinnost, kterou měl dle judikatury připomenuté v předchozím bodě, a to povinnost vést ve spolupráci s původcem stížnosti šetření s cílem potvrdit skutečnosti, které vedly k podání žádosti o pomoc.
- 77 Argument, podle kterého měl EHSV zahájit administrativní šetření ve smyslu čl. 86 odst. 2 služebního řádu, článků 1 a 2 přílohy IX služebního řádu a článku 2 VPU k příloze IX služebního řádu, je třeba odmítnout. Z těchto ustanovení totiž vyplývá, že administrativní šetření, která jsou v nich upravena, jsou součástí disciplinárního řízení a mohou být zahájena pouze v případě, že důkazy vyvolávají domněnku, že došlo k porušení služebních povinností úředníkem; žádost o pomoc však neobsahovala žádnou skutečnost, na základě které by bylo důvodné i bez předchozího předběžného šetření zahájit takové administrativní šetření disciplinární povahy vůči generálnímu tajemníkovi.
- 78 Konečně nelze přijmout výtku vycházející z toho, že EHSV porušil právo na obhajobu, když žalobce před zamítnutím žádosti o pomoc neseznámil se závěry zprávy vypracované vedoucím kanceláře předsedy a s různými zápisy z výslechů, které tento vedl v rámci svého šetření. Je pravda, že dodržování práva na obhajobu v každém řízení, které je vedeno proti určité osobě a které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, je základní zásadou unijního práva a musí být zajištěno, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se daného řízení (viz například rozsudek Tribunálu ze dne 10. července 1997, Gaspari v. Parlament, T-36/96, bod 32). V projednávaném případě však nelze řízení zahájené na základě žádosti o pomoc považovat za řízení zahájené proti žalobci (viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. června 2000, K v. Komise, T-67/99, bod 72). Rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc, nepatří mezi rozhodnutí, u nichž je třeba dodržovat právo na obhajobu.
- 79 V důsledku toho musí být druhý žalobní důvod odmítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 24 služebního řádu a povinnosti poskytnout pomoc, z porušení Listiny a ze zjevně nesprávného posouzení

– Argumenty účastníků řízení

- 80 Žalobce tvrdí, že byl obětí psychického obtěžování a že se následně předseda zamítnutím žádosti o pomoc dopustil zjevně nesprávného posouzení, porušil článek 24 služebního řádu a povinnost poskytnout pomoc a rovněž porušil článek 1 Listiny, který stanoví, že „[l]idská důstojnost je nedotknutelná [a m]usí být respektována a chráněna“, a čl. 31 odst. 1 Listiny, který stanoví, že „[k]aždý pracovník má právo na pracovní podmínky respektující jeho zdraví, bezpečnost a důstojnost“.
- 81 EHSV namítá, že žalobce označuje za psychické obtěžování pouze problémy ve vztazích s generálním tajemníkem a neshody ohledně záležitostí právní povahy.

– Závěry Soudu

- 82 Článek 12a odst. 3 služebního řádu definuje psychické obtěžování jako „nepřístojné chování“, které musí kumulativně splňovat dvě podmínky. První podmínkou je, že jde o mluvené nebo psané projevy, jednání nebo gesta, „které trvají po delší dobu, jsou opakované nebo systematické“, což znamená, že psychické obtěžování musí být chápáno jako proces, který nutně trvá určitou dobu a předpokládá opakované nebo pokračující jednání, které je „úmyslné“. Druhou kumulativně stanovenou podmínkou, která je s první podmínkou spojena souřadící spojkou „a“, je, že tyto mluvené nebo psané projevy, jednání nebo gesta mohou těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka. Z toho, že se příslovce „úmyslné“ týká pouze první podmínky, a nikoli té druhé, lze vyvodit dvojí závěr. Zaprvé mluvené nebo psané projevy, jednání nebo gesta uvedené v čl. 12a odst. 3 služebního řádu musí být volní povahy, což z působnosti tohoto ustanovení vylučuje jednání, k nimž by došlo nahodile. Zadruhé se však nepožaduje, aby tyto mluvené nebo psané projevy, jednání nebo gesta byly uskutečněny s úmyslem těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka.
- 83 Jinými slovy, k psychickému obtěžování ve smyslu čl. 12a odst. 3 služebního řádu může dojít, i když původce obtěžování nezamýšlel svým jednáním diskreditovat oběť nebo záměrně zhoršovat její pracovní podmínky. Postačuje tedy, aby takové jednání, bylo-li spácháno úmyslně, objektivně takové následky způsobilo (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu ze dne 9. prosince 2008, Q v. Komise, F-52/05, bod 135, který nebyl v daném ohledu zrušen rozsudkem Tribunálu Evropské unie ze dne 12. července 2011, Komise v. Q, T-80/09 P, a ze dne 16. května 2012, Skareby v. Komise, F-42/10, bod 65).
- 84 O výtce vycházející z existence psychického obtěžování je tedy třeba rozhodnout ve světle těchto úvah, k čemuž je zapotřebí posoudit, zda k jednáním, která žalobce generálnímu tajemníkovi vytýká, skutečně došlo, a určit, zda jejich následkem došlo k těžkému poškození osobnosti, důstojnosti nebo fyzické či psychické integrity žalobce.
- 85 Žalobce zaprvé uvádí, že se na něj generální tajemník pokusil vyvíjet tlak, aby podepsal jakožto vedoucí právního oddělení právní stanoviska s chybným právním posouzením. K tomu mělo dojít u příležitosti povýšení jedné úřednice se zpětným účinkem.
- 86 Z písemností ve spise v tomto ohledu vyplývá, že dne 25. ledna 2009, v rámci povyšování za rok 2008, předseda rozhodl, že bude jedna úřednice povýšena se zpětným účinkem, a to od 1. ledna 2008, přičemž zjevně porušil pravidla platná v EHSV.

- 87 Je třeba podotknout, že přestože bylo toto rozhodnutí přijato „na návrh generálního tajemníka“, žalobce jej neobvinil, že by byl původcem tohoto protiprávního rozhodnutí, a dokonce uznal, že generální tajemník jednal pod tlakem jednoho z členů předsednictva, který usiloval o to stát se předsedou EHSV.
- 88 Žalobce dále nepředložil žádnou dostatečně průkaznou skutečnost na podporu tvrzení, které ostatně EHSV formálně zpochybnil a podle kterého mu měl na schůzi konané dne 8. června 2009 dát generální tajemník pokyn, aby sepsal právní stanovisko prokazující, že je dotyčné rozhodnutí v souladu s právem. Konkrétně zápis z této schůze, který ostatně sepsal sám žalobce, nedokazuje, že by k takovému tlaku došlo, ani že by generální tajemník v průběhu této schůze častoval žalobce urážkami.
- 89 Kromě toho je pravda, že téhož dne, tj. 8. června 2009, generální tajemník zaslal pracovníkům EHSV e-mail, ve kterém uvedl, že v případě zahájení soudního řízení ohledně předmětného rozhodnutí o povýšení se zpětným účinkem bude třeba požádat o právní služby advokáta, neboť „je jasné, že žalobce není s to poskytnout administrativě právní pomoc v tom směru, který stanovila“.
- 90 Soud má však za to, že vzhledem k okolnostem, za jakých byl tento e-mail rozeslán, nebylo jeho účelem zpochybnit pracovní způsobilost žalobce, nýbrž za situace, kdy žalobce opakovaně zpochybňoval legalitu předmětného rozhodnutí o povýšení, přijmout nouzové opatření a svěřit zastupování EHSV v soudním řízení advokátovi. Žalobce ostatně v zápisu, který pořídil ze schůze konané dne 8. června 2009, uvedl, že sám generálnímu tajemníkovi takovéto řešení navrhl.
- 91 Výtka vycházející z toho, že se generální tajemník pokusil vyvíjet tlak na právní oddělení, tedy musí být zamítnuta.
- 92 Žalobce zadruhé tvrdí, že EHSV zveřejnil oznámení o volném pracovním místě, ve kterém byly podmínky účasti ve výběrovém řízení úmyslně upraveny tak, aby byla žalobcova kandidatura vyloučena.
- 93 Z písemností ve spise v tomto ohledu vyplývá, že dne 6. července 2009 bylo na intranetu EHSV zveřejněno postupem stanoveným v čl. 29 odst. 1 služebního řádu oznámení o volném pracovním místě č. 26/09 (dále jen „původní oznámení o volném pracovním místě“) na pozici ředitele/ředitelky ředitelství pro všeobecné záležitosti EHSV v platové třídě AD 14 a že v tomto oznámení určeném úředníkům EHSV a ostatních orgánů Unie byla vyžadována mimo jiné „vynikající znalost dvou úředních jazyků Evropské unie a znalost alespoň jednoho dalšího úředního jazyka Evropské unie“ s upřesněním, že „[z]e služebních důvodů je velmi žádoucí dobrá znalost [angličtiny] a [francouzštiny]“. Žalobce předložil žádost o pracovní místo uvedené v původním oznámení o volném pracovním místě.
- 94 Poté, co předsednictvo dne 29. září 2009 rozhodlo o stažení původního oznámení o volném pracovním místě a o „opětovném zveřejnění [oznámení o volném pracovním místě] podle čl. 29 [odst. 1 a 2] [s]lužebního řádu“, bylo následně oznámení o volném pracovním místě č. 43/09 na stejnou pozici ředitele/ředitelky ředitelství pro všeobecné záležitosti zveřejněno na intranetu EHSV a v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 247 A, s. 1, dále jen „nové oznámení o volném pracovním místě“). V novém oznámení o volném pracovním místě byly požadavky na jazykové znalosti uvedeny takto: „vynikající znalost jednoho úředního jazyka Evropské unie a velmi dobrá znalost alespoň dalších dvou úředních jazyků Evropské unie; ze služebních důvodů je velmi žádoucí dobrá znalost angličtiny a francouzštiny“. Žalobce potvrdil svou žádost o pracovní místo uvedené v novém oznámení o pracovním místě, a poté ji dne 3. prosince 2009 vzal zpět.
- 95 Je pravda – jak Soud rozhodl samostatným rozsudkem z dnešního dne (rozsudek ze dne 25. září 2012, Bermejo Garde v. EHSV, F-51/10) –, že v důsledku takovéto změny požadavků na jazykové znalosti došlo v podstatě k vyloučení žalobcovy kandidatury na pracovní místo ředitele/ředitelky ředitelství pro

všeobecné záležitosti, neboť na vynikající úrovni ovládal pouze jeden úřední jazyk Evropské unie (španělštinu), alespoň na velmi dobré úrovni jeden další úřední jazyk (francouzštinu), ale pouze „na dobré úrovni“ jeden třetí úřední jazyk Evropské unie (angličtinu). Soud z toho vyvodil, že nové oznámení o volném pracovním místě je tedy aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení žalobce.

- 96 Žalobce však nepředložil žádné přesné a shodující se indicie, které by podložily jeho tvrzení, že požadavky na jazykové znalosti byly změněny s cílem vyloučit jeho kandidaturu.
- 97 Z písemností ve spise naopak vyplývá, že EHSV informoval žalobce i ostatní kandidáty, kteří se přihlásili stejně jako on na základě původního oznámení o volném pracovním místě, o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se na ně hledět také jako na kandidáty na základě nového oznámení o volném pracovním místě, což odporuje tvrzení o zneužití pravomoci.
- 98 Dále je třeba poukázat na to, že stejné požadavky na jazykové znalosti, jaké obsahuje nové oznámení o volném pracovním místě, byly uvedeny také v dřívějším oznámení o volném pracovním místě zveřejněném dne 24. února 2009 na pozici ředitele/ředitelky Ředitelství pro lidské a finanční zdroje, jak vyplývá také z písemností ve spise.
- 99 Zatřetí žalobce tvrdí, že jej generální tajemník pozval na jednání konané dne 15. října 2009 pod záminkou znovunastolení dobrých vztahů mezi generálním sekretariátem a právním oddělením, ale jednání bylo ve skutečnosti opravdovým „výslechem disciplinární povahy“. Žalobce však nepředložil žádný důkaz o tom, že by šlo o jednání takové povahy. Konkrétně skutečnost, že byl na jednání vedle generálního tajemníka přítomen vedoucí „oddělení pomoci zaměstnancům, individuálních nároků a rovných příležitostí“, nelze za takový důkaz považovat.
- 100 Vzhledem k tomu, že skutky, které žalobce vytýká generálnímu tajemníkovi, ať posuzovány každý zvlášť, nebo souhrnně, objektivně nevedly k těžkému poškození osobnosti, důstojnosti nebo fyzické či psychické integrity žalobce, musí být za těchto podmínek žalobní důvod vycházející z toho, že se předseda dopustil zjevně nesprávného posouzení, když neshledal, že byl žalobce obětí psychického obtěžování, a když zamítl žádost o pomoc, zamítnut.
- 101 Jestliže konečně žalobce tvrdí, že se jej předseda pokoušel přesvědčit, aby svou žádost o pomoc jednoduše stáhl, což mělo dokazovat, že nebyl nestranný, tato skutečnost pouze svědčí o tom, že se předseda, který byl přesvědčen o nepodloženosti žalobcem vznesených obvinění z psychického obtěžování, snažil v souladu s povinností jednat s náležitou péčí a zásadou řádné správy o smírné řešení sporu. Takováto iniciativa každopádně nemůže mít vliv na legalitu rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té jeho části, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc, a které bylo přijato, jak již bylo uvedeno, řádným postupem a není stíženo žádnou vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.
- 102 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhové žádání znějící na zrušení rozhodnutí ze dne 3. března 2010 v té části, v níž byla zamítnuta žádost o pomoc, musí být zamítnuto.

2. K návrhovému žádání znějícímu na zrušení rozhodnutí o odvolání z původní pozice a rozhodnutí o novém přidělení.

- 103 Na podporu návrhového žádání znějícího na zrušení výše uvedených rozhodnutí, která jsou z hlediska svého dosahu akty nepříznivě zasahujícími do právního postavení žalobce (viz rozsudek Tribunálu ze dne 16. dubna 2002, Fronia v. Komise, T-51/01, bod 32), je v podstatě předkládáno sedm žalobních důvodů, jež vycházejí z:

— nedostatku pravomoci autora aktu;

- porušení zásady dodržování práva na obhajobu;
- porušení povinnosti uvést odůvodnění;
- porušení článků 12a, 22a a 86 služebního řádu;
- zjevně nesprávného posouzení;
- porušení povinnosti jednat s náležitou péčí a zásady řádné správy;
- porušení čl. 22b odst. 1 služebního řádu.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku pravomoci autora aktu

Argumenty účastníků řízení

- 104 Žalobce poukazuje na to, že ačkoli to tak navenek nevypadá, je skutečným autorem rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení generálního tajemníka, a nikoli předseda, o čemž svědčí skutečnost, že v rozhodnutí o odvolání z původní pozice předseda pověřil generálního tajemníka úkolem určit žalobcovy nové pravomoci.
- 105 Žalobce každopádně dodává, že znění předmětných rozhodnutí jasně ukazuje, že byla přijata po projednání s generálním tajemníkem a s jeho souhlasem, zatímco čl. 72 odst. 1 v tomto ohledu přiznává generálnímu tajemníkovi pouze pravomoc učinit návrh.
- 106 EHSV k tomu uvádí, že přijetí rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení bylo v pravomoci předsedy.

Závěry Soudu

- 107 Jak bylo uvedeno v bodě 69 tohoto rozsudku, čl. 72 odst. 1 třetí odrážka jednacího řádu EHSV stanoví, že pravomoci, které služební řád propůjčuje OJ, vykonává, pokud jde o úředníky platové třídy AD 13, AD 12 a AD 11, předseda na návrh generálního tajemníka.
- 108 V projednávané věci ze samotného znění rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení vyplývá, že tato rozhodnutí byla přijata předsedou, jak o tom svědčí jeho podpis pod uvedenými rozhodnutími.
- 109 Žalobce se však dovolává toho, že v dodatku ze dne 24. března 2010 předseda uvedl, že „[prováděcí] opatření“ k rozhodnutí o odvolání z původní pozice, a to určení jeho nových pravomocí „budou přijata generálním tajemníkem“. Z tohoto jediného textu však nelze vyvodit, že rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení, jež byla podepsána předsedou, byla ve skutečnosti přijata generálním tajemníkem, a nikoli předsedou. Předseda ostatně v dodatku ze dne 24. března 2010 podtrhl skutečnost, že uvedená „[prováděcí] opatření“ budou vykonána „pod jeho dohledem“.
- 110 Konečně je sice pravda, že v rozhodnutích o odvolání z původní pozice a o novém přidělení předseda uvedl, že byla přijata „se souhlasem generálního tajemníka“, nicméně z takovéto, byť nešťastné formulace nelze usuzovat, že by se předseda neprávem domníval, že je vázán souhlasným stanoviskem generálního tajemníka, a že tak pominul rozsah pravomocí, které mu svěřuje čl. 72 odst. 1 třetí odrážka jednacího řádu EHSV.

- 111 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z nedostatku pravomocí autora aktu musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady dodržování práva na obhajobu

Argumenty účastníků řízení

- 112 Žalobce tvrdí, že předseda tím, že jej před přijetím rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení nevyslechl, porušil zásadu dodržování práva na obhajobu, která je zakotvena zejména v čl. 41 odst. 2 Listiny.
- 113 EHSV navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

- 114 Bylo již rozhodnuto, že v případě rozhodnutí o novém přidělení úředníka proti jeho vůli, které má být vydáno v kontextu problematických vztahů, jako je tomu v projednávané věci, je třeba použít zásadu dodržování práva na obhajobu, která je základní zásadou unijního práva, a to i když dané řízení není nijak upraveno (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2007, Marcuccio v. Komise, C-59/06 P, bod 46).
- 115 Takové rozhodnutí proto může být přijato až poté, co bylo dotyčnému umožněno, aby se k návrhu rozhodnutí účelně vyjádřil, a to v rámci ústní či písemné výměny názorů zahájené z podnětu OJ, který v tomto ohledu nese důkazní břemeno (výše uvedený rozsudek Marcuccio v. Komise, bod 47).
- 116 V projednávaném případě z písemností ve spise vyplývá, že v rozhodnutí ze dne 3. března 2010 sdělil předseda žalobci svůj záměr přistoupit k jeho novému přidělení, neboť mu v něm oznámil, že mu bude v blízké době svěřen „úkol odpovídající jeho kvalifikaci a jeho platové třídě [...] v jiném než v právním oddělení“.
- 117 Žalobce, který je adresátem rozhodnutí ze dne 3. března 2010, se tak mohl k návrhu na své nové přidělení vyjádřit.
- 118 Jelikož bylo žalobci umožněno vyjádřit se předtím, než předseda přijal rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení, musí být za těchto podmínek žalobní důvod vycházející z porušení zásady dodržování práva na obhajobu zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Argumenty účastníků řízení

- 119 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení nebyla odůvodněna, čímž byl porušen čl. 41 odst. 2 Listiny.
- 120 EHSV navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

- 121 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je cílem povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro posouzení odůvodněnosti aktu, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a příhodnosti

podání žaloby k Soudu a zadruhé umožnit Soudu přezkoumat legalitu aktu (rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 2005, *Casini v. Komise*, T-132/03, bod 30 a citovaná judikatura). V článku 41 odst. 2 písm. c) Listiny se mimoto uvádí, že základní právo na řádnou správu zahrnuje zejména „povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí“.

- 122 Rozhodnutí, jež vede k převedení úředníka proti jeho vůli, je kromě toho aktem, který nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení ve smyslu článku 25 služebního řádu, a musí být tedy odůvodněno (rozsudek Tribunálu ze dne 23. listopadu 1999, *Sabbioni v. Komise*, T-129/98, bod 28).
- 123 Podle ustálené judikatury konečně platí, že rozsah povinnosti uvést odůvodnění musí být v každém případě posouzen v závislosti na konkrétních okolnostech (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. července 1977, *Geist v. Komise*, 61/76, bod 28, a ze dne 13. prosince 1989, *Prelle v. Komise*, C-169/88, bod 9). Konkrétně je rozhodnutí dostatečně odůvodněno, když bylo přijato v kontextu, který je dotyčnému úředníkovi znám a umožňuje mu pochopit dosah opatření, které bylo vůči němu přijato (rozsudek Tribunálu ze dne 1. dubna 2004, *N v. Komise*, T-198/02, bod 70).
- 124 Podle judikatury jde o rozhodnutí přijaté v kontextu, který je dotyčnému úředníkovi znám, a splňuje tedy požadavek na odůvodnění podle článku 25 služebního řádu, lze-li z okolností, za nichž byl akt přijat, jakož i ze služebních sdělení a veškerých dalších doprovodných sdělení zjistit hlavní faktory, jimiž se administrativa ve svém rozhodnutí řídila (výše uvedený rozsudek *Sabbioni v. Komise*, body 29 a 30).
- 125 V projednávaném případě je pravda, že rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení nejsou právně dostačujícím způsobem odůvodněna a že zejména v rozhodnutí o odvolání z původní pozice je pouze obecně poukázáno na „služební zájem“.
- 126 Je však nutno konstatovat, že rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení byla přijata v kontextu, který byl žalobci znám. V rozhodnutí ze dne 3. března 2010 totiž předseda žalobci sdělil, že jeho nové přidělení, k němuž v blízké době dojde, je odůvodněno odmítnutím tvrzení o „pronásledování v práci“, která žalobce učinil na adresu generálního tajemníka, a dodal, že účelem tohoto opatření, jakož i ostatních opatření, která mohou být přijata v souvislosti s tímto novým přidělením, je „podpořit řádný průběh administrativní činnosti“ a umožnit „překonání nepochopení a sporů v generálním sekretariátu, za současného dodržení zásady řádné správy a zásady, podle které jednotlivé složky vykonávají pravomoci a povinnosti, které jim náleží“. Z obsahu stížnosti, kterou žalobce podal proti sporným rozhodnutím, dále jasně plyne, že si byl vědom toho, že byla tato rozhodnutí přijata proto, že administrativa považovala jeho žádost o pomoc i žádost o předložení věci OLAF za neopodstatněnou.
- 127 Každopádně i za předpokladu, že by žalobce nemohl z kontextu, ve kterém byla přijata rozhodnutí o odvolání z pozice a o novém přidělení, pochopit dosah zmíněných rozhodnutí, je třeba připomenout, že podle judikatury lze zhojit nedostatek odůvodnění tím, že administrativa poskytne doplňující informace v průběhu řízení (viz rozsudek Tribunálu ze dne 19. září 1996, *Brunagel v. Parlament*, T-158/94, bod 115). A právě k tomu v projednávaném případě došlo, neboť EHSV ve své žalobní odpovědi a duplice zevrubně vylicil skutkové a právní důvody, na základě kterých byla přijata rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení. V žalobní odpovědi tak EHSV konkrétně uvedl, že „jednotlivá obvinění uplatněná žalobcem v jeho stížnosti, zejména pokud jde o osobu generálního tajemníka, byla natolik osobní a vehementní, že došlo k narušení míry důvěry, která je obzvláště nezbytná u funkce, která byla žalobci coby vedoucímu [právního oddělení] svěřena“, a že „jediným schůdným řešením z hlediska zájmů jak orgánu, tak žalobce je zajistit žalobci takové přidělení, aby nepřicházel do těsného kontaktu s generálním tajemníkem“.
- 128 Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění musí být zamítnut.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 12a, 22a a 86 služebního řádu

Argumenty účastníků řízení

- 129 Žalobce tvrdí, že byl v rozporu s články 12a, 22a a 86 služebního řádu skrytě potrestán za to, že svého zaměstnavatele požádal o pomoc a že jej informoval o závažném porušování předpisů ze strany generálního tajemníka.
- 130 EHSV navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

- 131 Článek 12a odst. 2 služebního řádu stanoví, že „[ú]ředník, který se stal obětí psychického nebo sexuálního obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu“ a že „[ú]ředník, který předložil důkazy o psychickém nebo sexuálním obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu, pokud jednal v dobré víře“. Článek 22a odst. 3 služebního řádu stanoví, že úředník, který se setkal se skutečnostmi zmíněnými v čl. 22a odst. 1 služebního řádu, tzn. se skutečnostmi vyvolávajícími domněnku existence případné protiprávní činnosti „poškozující zájmy Unie, včetně podvodu nebo korupce“, nebo závažného porušení služebních povinností úředníků, neprodleně informuje svého nadřízeného nebo přímo OLAF, „nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu, za předpokladu, že jednal přiměřeně a v dobré víře“. Konečně čl. 86 odst. 1 služebního řádu stanoví, že „[k]aždému úředníkovi nebo bývalému úředníkovi, který úmyslně nebo z nedbalosti poruší povinnosti stanovené tímto služebním řádem, mohou být uložena disciplinární opatření“.
- 132 V projednávaném případě nelze popřít, že žalobce utrpěl újmu v důsledku svého oznámení ze dne 7. prosince 2009 obsahujícího žádost o pomoc a žádost o předložení věci OLAF. Již kvůli odeslání tohoto oznámení byl totiž zbaven funkce vedoucího právního oddělení, kterou zastával od 1. června 1997.
- 133 Tato újma však může znamenat, že EHSV porušil články 12a a 22a služebního řádu, jen pokud by bylo dokázáno, že žalobce skutečně v dobré víře sdělil skutečnosti vyvolávající domněnku existence psychického obtěžování, jehož byl podle svého tvrzení obětí, a domněnku existence protiprávní činnosti, zejména podvodu nebo korupce nebo závažného porušení služebních povinností úředníků.
- 134 Aby v tomto ohledu mohl Soud určit, zda úředník využil v dobré víře práva poskytovat informace podle článků 12a a 22a služebního řádu, musí zohlednit několik faktorů.
- 135 Soud musí nejdříve ověřit, zda se informace, které se úředník rozhodl poskytnout svému nadřízenému nebo případně přímo OLAF, týkají – za předpokladu, že k němu skutečně došlo – zjevně závažného porušení předpisů. O tom svědčí skutečnost, že čl. 22a odst. 1 služebního řádu ve výčtu protiprávních činností, které se oznamují, uvádí podvod a korupci, které navíc musejí „poškozovat zájmy Unie“. V tomtéž čl. 22a odst. 1 služebního řádu se dále stanoví, že porušení služebních povinností může být oznámeno pouze, pokud je „závažné“.
- 136 Druhým faktorem, který je třeba zohlednit, je, zda jsou poskytnuté informace pravdivé, nebo přinejmenším pravděpodobné. Výkon svobody projevu, na jejímž základě může úředník oznámit psychické obtěžování, protiprávní skutky či závažné porušení služebních povinností úředníků, v sobě totiž zahrnuje povinnosti a odpovědnost, a kdokoli se rozhodne, že takové informace poskytne, musí pečlivě ověřit v rozsahu, v jakém to okolnosti dovolují, zda jde o informace pravdivé a důvěryhodné. Úředník, který oznámí porušení předpisů, na které se dle jeho názoru vztahují články 12a a 22a služebního řádu, je tedy povinen se ujistit, že obvinění, která vznáší, jsou podložena pravdivými skutečnostmi, nebo přinejmenším spočívají na „dostatečném skutkovém základě“. (viz Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Heinisch v. Německo ze dne 21. července 2011, č. 28274/08, bod 79).

V tomto ohledu bylo určeno, že se článek 22a služebního řádu vztahuje pouze na sdělení konkrétních skutečností, jejichž prvotní posouzení mohlo v úředníkovi, který je sděluje, vyvolat důvodně domněnku existence protiprávní činnosti nebo závažného porušení, a že toto ustanovení musí být mimoto v souladu s povinností objektivitu a nestrannosti, které jsou úředníkům uloženy spolu s povinností dbát na důstojnost své funkce a s povinností loajality, jakož i s povinností respektovat čest a dodržovat zásadu presumpce nevinu dotčených osob (rozsudek Soudu ze dne 13. ledna 2011, Nijs v. Účetní dvůr, F-77/09, body 66 až 70).

- 137 Soud musí také zohlednit, jaké prostředky použil úředník k poskytnutí informací, a konkrétně u porušení předpisů spadajících pod čl. 22 odst. 1 služebního řádu musí ověřit, zda se úředník obrátil na příslušný orgán či instanci, tedy na „svého přímého nadřízeného nebo generálního ředitele, nebo považuje-li to za důležité, generálního tajemníka nebo osoby v obdobném postavení nebo přímo [OLAF]“.
- 138 Dalším faktorem pro posouzení, zda úředník, který podal oznámení o protiprávním jednání, jednal v dobré víře, je konečně jeho pohnutka. Oznámení motivované osobními výčitkami či zlobou nebo také vidinou osobního prospěchu, zejména peněžitého, nemůže být považováno za oznámení učiněné v dobré víře.
- 139 Opodstatněnost žalobního důvodu vycházejícího z porušení článků 12a, 22a a 86 služebního řádu musí Soud zkoumat ve světle předchozích úvah.
- 140 V projednávaném případě je nesporné, že v oznámení ze dne 7. prosince 2009 žalobce vážným způsobem obvinil zejména generálního tajemníka z toho, že jej psychicky obtěžoval a že se dopouštěl protiprávních činností, přičemž některé z nich jsou podle belgického trestního zákona trestnými činy.
- 141 Soud má však za to, že oznámení ze dne 7. prosince 2009 neobsahovalo žádnou skutečnost vyvolávající domněnku existence psychického obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu nebo protiprávní činnosti nebo vážného porušení služebních povinností úředníků ve smyslu čl. 22a odst. 1 služebního řádu.
- 142 Žalobce totiž zaprvé generálnímu tajemníkovi vytkl, že jej psychicky obtěžoval tím, že po něm zejména požadoval, aby sepsal právní stanoviska s chybným právním posouzením. Avšak jak již bylo uvedeno výše, žalobce nepředložil žádné skutečnosti, které by prokázaly, nebo na jejichž základě by se alespoň dalo předpokládat, že se stal obětí jednání poškozujícího jeho osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu.
- 143 Zadruhé žalobce obvinil generálního tajemníka také z toho, že nepředložil OLAF případ úředníka, který odcizil zařízení patřící EHSV, a že vůči tomuto úředníkovi nepřijal žádné disciplinární opatření. Zejména vzhledem k nízké hodnotě zařízení, které dotčený úředník odcizil, a ke stanovisku disciplinární komise, že se mu neukládá žádné disciplinární opatření, však nelze takovéto jednání ze strany generálního tajemníka kvalifikovat jako porušení předpisů nebo závažné porušení služebních povinností úředníků ve smyslu čl. 22a odst. 1 služebního řádu. Je třeba ostatně vyzdvihnout, že generální tajemník tomuto úředníkovi udělil napomenutí na základě čl. 3 písm. b) přílohy IX služebního řádu.
- 144 Zatřetí žalobce obvinil generálního tajemníka z porušení jak ustanovení článku 27 finančního nařízení, tak ustanovení čl. 21 odst. 1 přílohy IX služebního řádu. Podle žalobce totiž generální tajemník dal pokyn, aby byla advokátovi úředníka uvedeného v předcházejícím bodě vyplacena částka 32 019 eur odpovídající odměně tohoto advokáta nejen v souvislosti s disciplinárním řízením zahájeným proti uvedenému úředníkovi, ale také v souvislosti s šetřením před zahájením disciplinárního řízení. Podle čl. 21 odst. 1 přílohy IX služebního řádu je však orgán, jak připomíná žalobce, povinen nést pouze náklady vynaložené v disciplinárním řízení, které nevedlo k uložení žádné sankce.

- 145 Není však prokázáno, že se předmětná odměna netýkala jen zastupování v disciplinárním řízení zahájeném vůči úředníkovi, který se dopustil deliktního jednání. I když si žalobce jakožto vedoucí právního oddělení mohl legitimně klást otázky ohledně výše této částky vzhledem k obdobným řízením v oblasti evropské veřejné služby, ze spisu nevyplývá, že by byla tato částka vzhledem k délce trvání disciplinárního řízení a počtu slyšení vedených před disciplinární komisí zjevně nepřiměřená, a že by tak pokyn generálního tajemníka k jejímu zaplacení byl důvodem k podání žádosti o předložení věci OLAF.
- 146 Začtvrté žalobce v tomtéž oznámení ze dne 7. prosince 2009 poukázal na porušování předpisů, ke kterému docházelo v roce 2009 při obsazování volných pracovních míst ředitelů na ředitelství A konzultačních služeb a na Ředitelství pro lidské a finanční zdroje a které se mělo týkat především požadavků na tato pracovní místa, složení výběrových komisí nebo posuzování žádostí o pracovní místo. Vedoucí kanceláře předsedy sice sám ve zprávě ze šetření uvedl, že došlo k „politováníhodným [...] pochybením“, avšak z písemností ve spise nevyplývá, že by tato pochybení svou závažností odpovídala porušení předpisů podle čl. 22a odst. 1 služebního řádu. Dotyčný konečně sám potvrdil v oznámení ze dne 7. prosince 2009, že zaprvé kandidát vybraný na pozici ředitele ředitelství A konzultačních služeb byl vybrán v řízení, ve kterém nebyly „pochybení či podvody prakticky možné“, a zadruhé, že náborové řízení na pozici ředitele pro lidské a finanční zdroje bylo nakonec zrušeno krátce před odesláním tohoto oznámení ze dne 7. prosince 2009.
- 147 Zapáté, na rozdíl od tvrzení uvedených v oznámení ze dne 7. prosince 2009, z písemností ve spise nevyplývá, že by si generální tajemník přisvojil pravomoci předsednictva nebo předsedy při jmenování některých vysoce postavených úředníků EHSV. Dále je sice pravda, že ke dni odeslání oznámení ze dne 7. prosince 2009 vykonával generální tajemník dočasně již více než rok funkci ředitele pro lidské a finanční zdroje, avšak taková situace, byť byla označena vedoucím kanceláře předsedy ve vyšetřovací zprávě za „neobvyklou“, nedosahovala takového stupně závažnosti, aby mohla být předmětem oznámení dle čl. 22a odst. 1 služebního řádu. Totéž platí i pro případ, kdy žalobce generálnímu tajemníkovi vytkl, že s dostatečnou přesností nevymezil povahu funkce a pravomoci zástupce generálního tajemníka.
- 148 Konečně zašesté žalobce také ve svém oznámení ze dne 7. prosince 2009 napadl vedoucího oddělení „náboru pracovníků, služebního postupu, odborné přípravy“ ředitelství pro lidské a finanční zdroje a obvinil jej z porušení čl. 11a odst. 1 služebního řádu, který stanoví, že „[ú]ředník se při plnění svých služebních povinností nesmí zabývat záležitostmi, na které má, přímo nebo nepřímo, osobní, zvláště rodinný nebo finanční zájem, jenž by mohl ohrozit jeho nezávislost“. V tomto ohledu totiž z písemností ve spise vyplývá, že se vedoucí oddělení ředitelství pro lidské a finanční zdroje ucházel o pracovní místo ředitele tohoto ředitelství a že se snažil přesvědčit členy právního oddělení o tom, že stanovisko jejich oddělení k možnosti úředníka platové třídy AD 14 ucházet se o toto pracovní místo je chybné. S ohledem na pravomoci vykonávané tímto vedoucím oddělení však nelze považovat jeho nesouhlasný názor s obsahem právního stanoviska jako takový za porušení služebních povinností vyplývajících z čl. 11a odst. 1 služebního řádu tímto úředníkem.
- 149 Informace obsažené v oznámení ze dne 7. prosince 2009 tedy neodhalovaly natolik závažná administrativní pochybení, že by vyvolávala domněnku existence psychického obtěžování, jehož obětí by byl žalobce, ani obecně domněnku existence protiprávní činnosti, včetně podvodu nebo korupce, nebo závažného porušení služebních povinností úředníků ve smyslu čl. 22a odst. 1 služebního řádu.
- 150 Dále je třeba poukázat na to, že podle čl. 22a odst. 1 služebního řádu musí úředník, který má v úmyslu využít svého oznamovacího práva zaručeného tímto článkem, „inform[ovat] svého přímého nadřízeného nebo generálního ředitele, nebo považuje-li to za důležité, generálního tajemníka nebo osoby v obdobném postavení“; žalobce přitom zaslal své oznámení ze dne 7. prosince 2009 nejen předsedovi a předsedům skupin, ale e-mailem zaslaným v den podání oznámení ze dne 7. prosince 2009 informoval ostatní členy předsednictva o tom, že pro každého z nich uložil obálku obsahující kopii zmíněného oznámení v prostorách jednotlivých skupin. Tím, že chtěl obviněním uvedeným

v tomto oznámení zajistit značně širokou publicitu, porušil dotýčný povinnost být co nejopatrnější a nejzdrženlivější při zveřejňování tvrzení spadajících do pravomoci OLAF (výše uvedený rozsudek Nijs v. Účetní dvůr, bod 80).

- 151 Tvrzení žalobce, že by rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení, kterými ostatně nebyl zbaven svého postavení vedoucího oddělení, byla přijata v rozporu s čl. 12a odst. 2 a čl. 22 a odst. 3 služebního řádu nebo že by byla skrytou sankcí v rozporu s článkem 86 služebního řádu, není za těchto podmínek podloženo.
- 152 Z toho vyplývá, že čtvrtému žalobnímu důvodu nelze vyhovět.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení

Argumenty účastníků řízení

- 153 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení jsou stížena vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení, protože byla přijata v rozporu se služebním zájmem. Žalobce konkrétně zdůrazňuje, že nebyl ve vedení právního oddělení nahrazen a že EHSV trvalo, než do svého schématu organizační struktury zanesl změny, které do vnitřního uspořádání vnesla tato rozhodnutí, a to v rozporu s čl. 71 odst. 6 jednacího řádu EHSV. Nakonec dodává, že jeho nové pravomoci jsou podstatně nižší úrovně než pravomoci, které vykonával před svým novým přidělením.
- 154 EHSV namítá, že rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení byla přijata ve služebním zájmu, a to z důvodu ztráty důvěry ve vztahu mezi žalobcem a generálním tajemníkem v důsledku nepodložených osobních útoků žalobce vůči generálnímu tajemníkovi. EHSV tvrdí, že jediným schůdným řešením z hlediska zájmů jak EHSV, tak žalobce bylo zajistit žalobci takové přidělení, aby nepřicházel do těsného kontaktu s generálním tajemníkem.
- 155 EHSV dále dodává, že nové přidělení pro žalobce s sebou nepřineslo, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, podstatné snížení úrovně jeho pravomocí.

Závěry Soudu

- 156 Podle judikatury je sice v zájmu administrativy, aby úředníky přidělovala podle jejich schopností a osobních preferencí, to jim však nepřiznává právo vykonávat nebo udržet si konkrétní funkci. I když tedy služební řád konkrétně ve svém článku 7 neupravuje výslovně možnost „nově přidělit“ úředníka, z ustálené judikatury vyplývá, že orgány mají širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o uspořádání svých útvarů podle úkolů, které jsou jim svěřeny, a pokud jde o přidělování zaměstnanců, které má k dispozici, k plnění těchto úkolů, avšak za podmínky, že zaprvé k přidělování dochází ve služebním zájmu a zadruhé že je přitom dodržena rovnocennost pracovních míst (rozsudek Soudního dvora ze dne 23. března 1988, Hecq v. Komise, 19/87, bod 6; rozsudek Soudu ze dne 25. ledna 2007, de Albuquerque v. Komise, F-55/06, bod 55).
- 157 V projednávaném případě je tedy třeba zkoumat, zda rozhodnutí o odvolání z pozice a o novém přidělení splňují obě dvě výše uvedené podmínky.

– Ke služebnímu zájmu

- 158 Prvně je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že orgány mají posuzovací pravomoc při posuzování služebnímu zájmu, musí se přezkum Soudu týkající se dodržení podmínky služebnímu zájmu omezovat pouze na to, zda se OJH držel v přiměřených mezích a neužil své posuzovací pravomoci zjevně nesprávným způsobem (rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2000, *Dejaiffe v. OHIM*, T-223/99, bod 53).
- 159 V tomto ohledu mohou podle judikatury vnitřní problémy ve vztazích, pokud jsou příčinou napětí, které poškozuje řádné fungování útvaru, odůvodňovat převedení úředníka na jiné pracovní místo v zájmu služby, aby tak byla ukončena neudržitelná situace v administrativě (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 7. března 1990, *Hecq v. Komise*, C-116/88 a C-149/88, bod 22, a ze dne 12. listopadu 1996, *Ojha v. Komise*, C-294/95 P, bod 41; rozsudek Tribunálu ze dne 28. května 1998, *W v. Komise*, T-78/96 a T-170/96, bod 88). Při takovémto novém přidělení, o kterém bylo rozhodnuto ve služebním zájmu, se souhlas dotyčného úředníka nepožaduje (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. září 1998, *De Persio v. Komise*, T-23/96, bod 138). Navíc při zkoumání, zda napětí ve vztazích může být důvodem pro převedení úředníka ve služebním zájmu, není třeba zjišťovat totožnost osoby odpovědné za dané spory, a dokonce ani to, zda jsou uplatněné výtky opodstatněné (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 1979, *List v. Komise*, 124/78, bod 13, a výše uvedený rozsudek *Ojha v. Komise*, bod 41).
- 160 V projednávaném případě panovaly v době, kdy bylo přijato rozhodnutí o odvolání z původní pozice, mezi dotyčnou osobou a generálním tajemníkem v důsledku podání oznámení ze dne 7. prosince 2009 zcela zjevně zvlášť konfliktní vztahy. Tyto vztahy ovšem mohly vzhledem k úkolům svěřeným právnímu oddělení a vzhledem k tomu, že má být konkrétně nápomocno generálnímu tajemníkovi, narušovat fungování EHSV.
- 161 Přestože oznámení ze dne 7. prosince 2009 neobsahovalo, jak již bylo uvedeno, skutečnosti vyvolávající domněnku existence psychického obtěžování nebo porušení předpisů ve smyslu čl. 22a odst. 1 služebního řádu, předseda se za těchto podmínek nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když se domníval, že služební zájem vyžaduje, aby byla ukončena situace v administrativě, která poškozuje EHSV, a odůvodňuje nové přidělení žalobce.

– K rovnocennosti pracovních míst

- 162 Je nutno připomenout, že podle pravidla vztahu mezi platovou třídou a pracovním místem, které je konkrétně uvedeno v článku 7 služebního řádu, je třeba činit srovnání mezi platovou třídou a stávajícími služebními povinnostmi úředníka, a nikoli mezi jeho stávajícími služebními povinnostmi a dřívějšími služebními povinnostmi (rozsudek Soudu ze dne 8. května 2008, *Kerstens v. Komise*, F-119/06, bod 96).
- 163 Pravidlo vztahu mezi platovou třídou a pracovním místem nebrání tomu, aby byly rozhodnutím uloženy nové služební povinnosti, které jsou sice odlišné od těch, jež byly vykonávány dříve, a dotyčný je vnímá tak, jako by došlo ke snížení úrovně jeho pravomocí, nicméně odpovídají pracovnímu místu, které odpovídá jeho platové třídě. Při skutečném snížení úrovně pravomocí úředníka tak dochází k porušení pravidla vztahu mezi platovou třídou a pracovním místem pouze tehdy, je-li úroveň jeho nových pravomocí souhrnně – z hlediska jejich povahy, důležitosti a rozsahu – výrazně nižší než úroveň, která odpovídá jeho platové třídě a pracovnímu místu (výše uvedený rozsudek *Hecq v. Komise*, 19/87, bod 7; rozsudek Tribunálu ze dne 23. října 1990, *Pitrone v. Komise*, T-46/89, bod 35).

- 164 Konečně, ačkoli služební řád zaručuje úředníkům dosaženou platovou třídu, jakož i pracovní místo odpovídající této platové třídě, vůbec jim nezakládá právo na konkrétní pracovní místo, ale nechává naopak v pravomoci OJ, aby přiděloval úředníky ve služebním zájmu na různá pracovní místa odpovídající jejich platové třídě (výše uvedený rozsudek W v. Komise, bod 102). Mimoto je sice pravda, že je v zájmu administrativy, aby úředníky přidělovala podle jejich specifických schopností a osobních preferencí, to jim však nepřiznává právo vykonávat nebo udržet si konkrétní funkci nebo odmítnout jakoukoli jinou funkci v rámci typu pracovního místa, které zastávají (rozsudky Soudního dvora ze dne 22. října 1981, Kruse v. Komise, 218/80, bod 7, a ze dne 1. června 1983, Seton v. Komise, 36/81, 37/81 a 218/81, body 41 až 44; výše uvedený rozsudek W v. Komise, bod 105).
- 165 V projednávaném případě je nesporné, že rozhodnutím o novém přidělení byl žalobce umístěn na ředitelství logistiky „jakožto vedoucí oddělení, se zachováním svého pracovního zařazení“, „aby obstarával zejména právní záležitosti týkající se smluv a nabídkových řízení“. Není však prokázáno, že by tyto nové služební povinnosti neodpovídaly platové třídě dotyčného. Tvrdí-li dotyčný, že před rozhodnutím o novém přidělení měly právní otázky týkající se smluv a nabídkových řízení pro EHSV jen okrajový význam, nelze z této skutečnosti vyvodit, že by úkol spočívající ve zpracování právních otázek ohledně smluv a nabídkových řízení na ředitelství logistiky nemohl od nového přidělení žalobce nabýt na významu a že by se mu mohla v rámci EHSV díky právním znalostem žalobce věnovat zvýšená pozornost. Žalobce ostatně sám uznává, že mu bylo svěřeno sepsání příručky o právních aspektech smluv a nabídkových řízení.
- 166 Konečně skutečnost, že do nových služebních povinností žalobce již nespadá řízení zaměstnanců, nemůže být důkazem toho, že by šlo o služební povinnosti výrazně nižší úrovně než ty, které odpovídají platové třídě žalobce, protože – jak již bylo určeno – nejvyšší platové třídy v hierarchii nemusí být nutně vyhrazeny pro osoby zastávající řídicí pozici, ale mohou být přiděleny úředníkům, kteří zastávají funkce poradců na vysoké úrovni (výše uvedený rozsudek Kerstens v. Komise, bod 101).
- 167 Tvrzení žalobce, že rozhodnutí o novém přidělení je v rozporu se zásadou rovnocennosti pracovních míst, není za těchto podmínek podloženo.
- 168 Z toho vyplývá, že pátý žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení je třeba zamítnout.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti jednat s náležitou péčí a zásady řádné správy

Argumenty účastníků řízení

- 169 Žalobce tvrdí, že OJ porušil povinnost jednat s náležitou péčí a zásadu řádné správy tím, že ve spěchu a nepodloženým způsobem přijal rozhodnutí o odvolání z původní pozice a o novém přidělení. Žalobce dodává, že zůstal minimálně po dobu třinácti dnů bez přidělení, a to od 24. března do 13. dubna 2010.
- 170 EHSV navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

- 171 Podle ustálené judikatury platí, že i když povinnost administrativy jednat vůči svým zaměstnancům s náležitou péčí odráží vyváženost vzájemných práv a povinností, které služební řád zavedl ve vztazích mezi orgánem veřejné správy a zaměstnanci veřejné služby, požadavky vyplývající z této povinnosti nemohou bránit OJ v přijetí opatření, která považuje za nezbytná ve služebním zájmu, protože obsazení každého pracovního místa musí být na prvním místě založeno na služebním zájmu. S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci orgánů při posuzování služebního zájmu se musí Soud omezit na ověření, zda se OJ držel v nenapadnutelných mezích a nepoužil svou posuzovací pravomoc zjevně nesprávným způsobem.

172 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byla rozhodnutí o odvolání z původní pozice a novém přidělení přijata – jak bylo právě uvedeno – ve služebním zájmu a není vůbec prokázáno, že by byla skrytou sankcí, je žalobní důvod vycházející z toho, že byla výše uvedenými rozhodnutími porušena povinnost jednat s náležitou péčí a zásada řádné správy, třeba zamítnout. Tvrdí-li mimoto žalobce, že zůstal od 24. března do 13. dubna 2010 bez přidělení, nemá tato, byť politováníhodná okolnost vliv na legalitu zmíněných rozhodnutí.

173 Z toho vyplývá, že šestému žalobnímu důvodu nelze vyhovět.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 22b služebního řádu

Argumenty účastníků řízení

174 Žalobce konečně tvrdí, že OOI porušil článek 22b služebního řádu tím, že mu ve lhůtě 60 dnů od podání oznámení ze dne 7. prosince 2009 nesdělil všechny potřebné informace o lhůtě, po jejímž uplynutí by byl v případě nečinnosti orgánu oprávněn poskytnout informace obsažené v jeho oznámení předsedovi Evropské komise, předsedovi Účetního dvora Evropské unie, předsedovi Rady Evropské unie, předsedovi Evropského parlamentu nebo Evropskému veřejnému ochránci práv.

175 EHSV navrhuje, aby byl žalobní důvod zamítnut.

Závěry Soudu

176 Článek 22b odst. 1 služebního řádu stanoví, že „[ú]ředník, který dále poskytne informace podle článku 22a předsedovi Komise, předsedovi Účetního dvora, předsedovi Rady, předsedovi Evropského parlamentu nebo [E]vropskému veřejnému ochránci práv, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany služebního orgánu, pokud jsou splněny obě následující podmínky: a) úředník čestně a v dobré víře považuje poskytnuté informace a případná obvinění v nich obsažená za pravdivá, a b) úředník již dříve poskytl stejné informace OLAFu nebo svému služebnímu orgánu a umožnil OLAFu nebo uvedenému orgánu, aby s ohledem na složitost případu stanovil lhůtu k přijetí vhodných opatření. Úředník bude do 60 dnů o uvedené lhůtě řádně informován“.

177 V projednávaném případě by byl posuzovaný žalobní důvod relevantní, pouze pokud by OOI přijal rozhodnutí poškozující žalobce na základě toho, že žalobce předložil věc na základě článku 22b služebního řádu předsedovi Komise, předsedovi Účetního dvora, předsedovi Rady, předsedovi Parlamentu nebo Veřejnému ochránci práv. Avšak kromě toho, že nebylo ani dokázáno, ba ani tvrzeno, že by žalobce využil tohoto postupu uvedeného v článku 22b služebního řádu, rozhodnutí o odvolání z pozice a o novém přidělení každopádně s takovým postupem nijak nesouvisí.

178 Poslední žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako irrelevantní.

179 Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní důvody směřující proti rozhodnutím o odvolání z původní pozice a o novém přidělení byly zamítnuty, je třeba návrhové žádání znějící na zrušení zmíněných rozhodnutí zamítnout.

180 Z výše uvedeného vyplývá, že všechna návrhová žádání znějící na zrušení rozhodnutí je třeba odmítnout jako nepřijatelná nebo zamítnout jako neopodstatněná.

3. K návrhovému žádání znějícímu na náhradu škody

Argumenty účastníků řízení

- 181 Žalobce tvrdí, že utrpěl v důsledku protiprávnosti rozhodnutí napadených v rámci této žaloby nemajetkovou újmu, kterou oceňuje *ex aequo et bono* na 15 000 eur.
- 182 Pokud jde o způsobenou majetkovou újmu, žalobce zdůrazňuje, že byl nucen vynaložit náklady na právní zastoupení v souvislosti s postupem před zahájením soudního řízení, za něž požaduje náhradu ve výši 1 000 eur.
- 183 EHSV navrhuje, aby bylo návrhové žádání znějící na náhradu škody zamítnuto.

Závěry Soudu

- 184 Podle ustálené judikatury musí být návrhová žádání znějící na náhradu škody v oblasti veřejné služby zamítnuta v rozsahu, v němž úzce souvisejí s návrhovými žádáními znějícími na zrušení aktu, která byla sama zamítnuta jako neopodstatněná (rozsudek Tribunálu ze dne 10. června 2004, Liakoura v. Rada, T-330/03, bod 69). Vzhledem k tomu, že v projednávané věci zkoumání výtek předložených na podporu návrhových žádání znějících na zrušení rozhodnutí neodhalilo žádnou protiprávnost napadených rozhodnutí, a tudíž žádné pochybení, jež by mohlo založit odpovědnost administrativy, musejí být zamítnuta také návrhová žádání znějící na náhradu majetkové a nemajetkové újmy, kterou žalobce podle svého tvrzení utrpěl v důsledku protiprávnosti napadených rozhodnutí.
- 185 Mimoto v případě, že by měl žalobce také v úmyslu navrhnout, aby byla EHSV uložena náhrada škody vyplývající ze služebních pochybení, která nesouvisela úzce s návrhovými žádáními znějícími na zrušení rozhodnutí, by byl takový požadavek nepřipustný z důvodu, že žalobce nepodal administrativě žádost podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu.
- 186 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

- 187 Článek 87 odst. 1 jednacího řádu Soudu stanoví, že s výhradou ostatních ustanovení osmé kapitoly hlavy druhé uvedeného řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle odstavce 2 tohoto článku může Soud v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží pouze částečná náhrada nákladů řízení nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.
- 188 Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že žalobce neměl ve věci úspěch. EHSV mimoto ve svých návrhových žádáních výslovně požadoval, aby byla žalobci uložena náhrada nákladů řízení. Jak již ale bylo uvedeno, i když důkazy poskytnuté žalobcem v oznámení ze dne 7. prosince 2009 nebyly dostačující k tomu, aby prokázaly nebo učinily pravděpodobným, že docházelo k psychickému obtěžování nebo k závažnému porušování předpisů ve smyslu článku 22a služebního řádu, nicméně jasně ukázaly na existenci celé řady nesrovnalostí. Vzhledem k tomu, že okolnosti projednávané věci odůvodňují použití ustanovení čl. 87 odst. 2 jednacího řádu, je tedy důvodné uložit každému účastníkovi řízení, že ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

Soud pro veřejnou službu (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Každý účastník řízení ponese vlastní náklady.**

Kreppel

Perillo

Barents

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. září 2012.

Vedoucí soudní kanceláře
W. Hakenberg

Předseda
H. Kreppel